

I.

P.Flor. III 332 = Sel. Pap. I 114

Εὐδαιμονίς Ἀπολλωνίῳ τῷ
 υἱῷ χαίρειν.
 οὐ λανθάνει σε ὅτι δίμηνος σήμε-
 ρον ἐστάλην τὸν ἄτακτον Δικκᾶν
 μὴ ἐκδεχόμενόν σου τὴν παρουσί-
 αν. ἀλλ' ἐπιζητεῖ νῦν μετὰ καὶ ἄλ-
 λων γυμναστικῶν φίλων πῶς ἐ-
 πιθήταί μοι ἀπόντος σου, οἰόμε-
 νος δύνασθαι τυχεῖν ἀδίκως πρα-
 γμάτων. ἤδη μὲν τὸ ἐμὸν ἐποίησα,
 καὶ οὐτ[ε] ἐ[λ]λουσάμην [οὔ]τε προσε-
 κύνησα θεοὺς φοβουμένη σου τὸ
 μετέωρον, εἴπερ ἐστὶ μετέωρον, μὴ
 τοίνυν γενέσθω μετέωρον, ἵνα κἀ-
 γῶ μὴ σκυλῶ εἰς τὰ δικαστήρια. πρὸ
 πάντων εὐχομαί σε υγιαίνειν μετὰ
 καὶ τῶν παιδίων μου καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτῶν. γράφε μοι συνεχῶς περὶ τῆς
 υγίας ὑμῶν, ἵνα ἔχω παραμύθιον τῆς
 προελεύσεώς μου. ἔρρωσο, κύριε.
 Φαῶφι γ.
 τοῖς γάμοις σου ἡ γυνὴ Δικκᾶτος τοῦ ἀδελ-
 φου μου ἠνεγκέ μοι (δραχμᾶς) ρ· ἐπεὶ δὲ νῦν Νί-
 λος ὁ υἱὸς αὐτῆς γαμεῖν μέλλει, δίκαι-
 ὄν ἐστι καὶ ἡμᾶς ἀνταποδοῦναι, καὶ
 εἰ ζ[η]τημάτιά ἐστι πρὸς αὐτοὺς ἐν μέσῳ.

P.Brem. 63

Εὐδ[αι]μονίς Ἀλίνῃ τῇ
 θυγατρὶ χαίρειν.
 εὐχομαί σε πρὸ πάντων εὐ-
 καίρως ἀποθέσθαι τὸ βάρος
 5 καὶ λαβεῖν φάσιν ἐπὶ ἄρρε-
 ν[ο]ς. τῇ κθ ἀνέπλ[ε]υσας καὶ
 τ[ῆ] ἐξῆς κατέσπακα. μόγις
 ἔλαβον ἀπὸ τοῦ βαφέος τ[ῆ]ι
 10 ι τοῦ Ἐπεῖφ. συνεργάζομαι
 δὲ ταῖς παιδίεσσαι σου κατὰ
 τὸ δυνατόν. οὐχ εὐρίσκω
 τὰς δυναμένας συνεργάζε-
 θαι ἡμῖν, ἀπ[α]ρ[α]στὰ γὰρ ταῖς ιδί-
 15 αῖς κυρίαῖς ἐργάζονται. περι-
 ὠδευσαν γὰρ οἱ ἡμῶν ὄλην
 τὴν πόλιν [π]ροσπεύδοντες
 πλέον μισθόν. ἡ ἀδελφή σου
 Σουερούς ἀπέθετο τὸ βάρος.
 20 ἔγραψέ μοι Τεεῦς εὐχαριστ[οῦ]-
 σα ὑμῖν, ὥς τε, κυρία, ἔγνω
 ὅτι αἱ ἐντολαί μου μενοῦσι.
 πάντα γὰρ τοὺς αὐτῆς κατα-
 λείψασα συνεξώρμησέ σοι.
 25 ἀσπάζεται σε ἡ μικρὰ καὶ προσ-
 καρτ(ερ)εῖ τοῖς μαθήμασι. ἴσθι δὲ
 ὅτι οὐ μέλλω θεῶι σκολάζειν,
 εἰ μὴ πρότερον ἀπαρτίσω τὸν
 υἱόν μου. εἰς τί μοι ἔπεμψ[α]ς
 30 τὰς κ (δραχμᾶς), ὅτε οὐκ εὐκαιρῶ; ἤδη
 πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχω ὅτι γυμνὴ
 μενῶ τὸν χειμῶνα. (m2) ἔρρωσο.
 Ἐπεῖφ κβ.
 (mrg)
 (m1) ἡ γυνὴ Εὐδήμου ἀκείνητός μου ἐστὶν
 καὶ χάριν ἔχω αὐτῇ.

P.Oxy. VII 1065 = Sel. Pap. I 138

Στεφάνῳ παρὰ Ἡφαίστιωνος. Ἰ λαβὼν τὰ γράμματα τοῦ υἱοῦ Ἰ μου Θεῶνος ἐξαυτῆς πάντα
 ὑπερθέμενος ἐλθέ μοι εἰς τὸ ἐποίκιον Ἰ διὰ τὰ συμβάντα μοι. ἐὰν δὲ Ἰ ὀλιγορήσης, ὥσπερ [ο]ἱ θεοὶ
 οὐκ ἐφίσαντό μ[ο]ν οὕτως κατὰ θεῶ[ν] οὐ φί[ο]μαι. Ἰ [ἔρρωσο].

Theocritus VII 106–14

κεῖ μὲν ταῦτ' ἔρδοις, ὦ Πᾶν φίλε, μήτι τυ παῖδες
 Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισι νὺν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμων
 τανίκα μαστίζοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
 εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χροᾶ πάντ' ὀνύχεσσι
 δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις·
 εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὄρεσι χειμάτι μέσσοι
 Ἐβρον παρ ποταμὸν τετραμμένος ἐγγύθεν Ἄρκτω,
 ἐν δὲ θέρει πυμάτοις παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις
 πέτρα ὑπο Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὄρατός.

II

Musaeus, *Hero & Leander* 174

ξείνε, τεοῖς ἐπέεσσι τάχ' ἄν καὶ πέτρον ὀρίναι

POxy III 528 = Sel. Pap. I 125

normalized version

Cερῆνος Εἰσιδώρα [τῆ ἀδελ]-
 φῆ καὶ κυρία πλαίσι[α χαίρειν].
 πρὸ μὲν παντὸς εὐχομαι[αί σε ὑγιαί]-
 νει καὶ καθ' ἐκάστης [ἡμέρα]ς κα[ῖ]
 ὄψας τὸ προσκύνημά σου πυῶ
 παρὰ τῆ σε φιλούσῃ Θοήρι. γινώσκειν
 σε θέλω ἀφ' ὧς ἐξῆλθες ἀπ' ἐμοῦ
 πένθος ἠγούμην νυκτὸς κλέων
 ἡμέρας δὲ πενθῶ. ιβ Φαῶφι ἀφ' ὅτε
 ἔλουσάμην μετ' ἐσοῦ οὐκ ἔλουσάμην
 οὐκ ἤλιμε μέχρι ιβ Ἀθύρ, καὶ ἔπεμ-
 κάς μου ἐπιστολάς δυναμένου λίθου
 καλεῦσε· οὕτως ὁ λόγος σου καικίνη-
 κὰν με. αὐτὴν τῆ ὄρα ἀντέγρα-
 ψά σου καὶ ἔδωκα τῆ ιβ μετὰ τῶν
 σῶν ἐπιστολῶν ἐσφραγισμένα.
 χωρεῖς δὲ τῶν σῶν λόγων κὲ γρα-
 μάτων ὁ Κόλοβος δὲ πόρνην με πεπό-
 ηκεν, ἔλεγε δὲ ὅτι ἔπεμκέ μου φάσειν
 ἢ γυνή σου ὅτι αὐτὸς πέπρακεν τὸ ἀλυ-
 cidιον καὶ αὐτὸς κατέστακέ με ε[ῖ]ς τὸ
 πλοῖον· τούτους τοὺς λόγους λέγεις ἵνα
 μηκέτι [φ] πιστευθῶ μου τὴν ἐμβολ[ήν].
 ἔδου ποσάρκεις ἔπεμσα ἐπὶ σέ. ἔρχη [εἴτε]
 οὐκ ἔρχη δήλωσόν μου.

Cερῆνος Ἴσιδώρα [τῆ ἀδελ]-
 φῆ καὶ κυρία πλείσι[α χαίρειν].
 πρὸ μὲν παντὸς εὐχομαι[αί σε ὑγιαί]-
 νειν καὶ καθ' ἐκάστης [ἡμέρα]ς κα[ῖ]
 5 ὄψιας τὸ προσκύνημά σου ποιῶ
 παρὰ τῆ σε φιλούσῃ Θοήρι. γινώσκειν
 σε θέλω ἀφ' ὧς ἐξῆλθες ἀπ' ἐμοῦ
 πένθος ἠγούμην νυκτὸς κλαίων
 ἡμέρας δὲ πενθῶν. ιβ Φαῶφι ἀφ' ὅτε
 10 ἔλουσάμην μετ' ἐσοῦ οὐκ ἔλουσάμην
 οὐκ ἤλιμμαι μέχρι ιβ Ἀθύρ, καὶ ἔπεμ-
 κάς μοι ἐπιστολάς δυναμένας λίθου
 καλεῦσαι· οὕτως οἱ λόγοι σου κεκίνη-
 κὰν με. αὐτῆ τῆ ὄρα ἀντέγρα-
 ψά σοι καὶ ἔδωκα τῆ ιβ μετὰ τῶν
 15 σῶν ἐπιστολῶν ἐσφραγισμένα.
 χωρὶς δὲ τῶν σῶν λόγων καὶ γρα-
 μμάτων ὁ Κόλοβος δὲ πόρνην με πεποί-
 ηκεν, ἔλεγε δὲ ὅτι ἔπεμκέ μοι φάσιν
 20 ἢ γυνή σου ὅτι αὐτὸς πέπρακεν τὸ ἀλυ-
 cidιον καὶ αὐτὸς κατέστακέ με ε[ῖ]ς τὸ
 πλοῖον· τούτους τοὺς λόγους λέγεις ἵνα
 μηκέτι πιστευθῶ μου τὴν ἐμβολ[ήν].
 25 ἰδοὺ ποσάρκεις ἔπεμσα ἐπὶ σέ. ἔρχη [εἴτε]
 οὐκ ἔρχη δήλωσόν μοι.

III.

P.Oxy. LV 3806.2–15

χαίρειν καὶ ὑγιαίνειν.
 [ ]ωνίου ἀναπλέοντος ἀναγκαῖον ἔγνων ἀ[σπ]ά-
 [σ]α[σ]θαί σε διὰ γραπτῶ καὶ παρὰ καλέ[σ]σαι σε γράφειν
 5 μοι περὶ ὧν ἐὰν θέλῃς. ἤδιστα γὰρ ποιήσω[ι]. τῶι
 ἀδελ[φῶ] σου κατὰ ἐκάστην ἡμέραν παρεδρεύω[ι],
 μὴ θέλει ἐπιστολάς σοι πέμψαι. τὸ δῖγμα του
 [ἐ]ριδίου δῖξον Φιλοῦτι καὶ γράψον μοι ἢ ἀρέσ-
 κει αὐτῆι ἢ οὐ. πείθομαι δὲ μᾶλλον ἀρέ[σ]σειν.
 10 πᾶσαν γὰρ ἐργασίαν ἔδωκα ἐκτὸς τοῦ καὶ ξενικὸν
 δεῖγμα δεδωκέναι τῶι βαφεῖ, καὶ ὅμως κάλλιον
 τοῦτο ἐξέβη[ι]. τὰ ἄλλα σεα(υ)τοῦ ἐπιμελοῦ ἵνα ὑγιαίνῃς.
 καὶ γρά[φ]ε[ι] μοι ψον μοι ἀντιφωνήσεις τῶν πρώτων. ὑγιαίνέ μοι
 ψυχῆι. ἔρρωσο.
 15 (ἔτους) α Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ, Παχῶν κς.

7 l. δεῖγμα 8 l. δεῖξον, εἰ

P.Herm. 5.11ff. (IV) ἐλπίζομεν τεύξεσθαι παρὰ τῆς τοῦ παντοκράτ[ορ]ος θεοῦ χάριτος, ἀπολαβόντες
σε ἐρρωμένον ψυχῆι τε καὶ σώματι

P.Neph. 1.5f. (IV) ὑγιαίνουσι ὑμῖν ψυχῆ καὶ σώματι

SB VI 9401.8 (VI/VII) ἐρρωμένους ψυχῆι τε καὶ σώματι

P.Berl.Sarisch. 16.3 (VI/VII) οὐκ εἰμι παρὰ σοὶ τῷ σώματι, ἀλλ' οὖν ψυχῆι

Theocritus XXIV 6-9

ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
εὔδεται, ἐμὰ βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
εὔδεται, ἐμὰ ψυχά, δὴ ἀδελφείοι, εὔσοα τέκνα·
ὄλβιοι εὐνάζοιθε καὶ ὄλβιοι ἄω ἴκοιθε.

Martialis, *Epigrammaton Liber X* 68 [ed. Shackleton Bailey]

Cum tibi non Ephesos nec sit Rhodos aut Mitylene,
sed domus in vico, Laelia, Patricio,
deque coloratis numquam lita mater Etruscis,
durus Aricina de regione pater;
5 κύριέ μου, μέλι μου, ψυχῆ μου congeris usque,
pro pudor! Hersiliae civis et Egeriae.
lectulus has voces, nec lectulus audiat omnis,
sed quem lascivo stravit amica viro.
scire cupis quo casta modo matrona loquaris?
10 numquid, cum crisas, blandior esse potest?
tu licet ediscas totam referasque Corinthon,
non tamen omnino, Laelia, Lais eris.

Juvenalis, *Satura* VI 189–99

hoc sermone pauent, hoc iram, gaudia, curas,
190 hoc cuncta effundunt animi secreta. quid ultra?
concumbunt Graece. donec tamen ista puellis,
tunc etiam, quam sextus et octogensimus annus
pulsat, adhuc Graece? non est hic sermo pudicus
in uetula. quotiens lascivum interuenit illud
195 ζῶη καὶ ψυχῆ, modo sub lodice relictis
uteris in turba. quod enim non excitet inguen
uox blanda et nequam? digitos habet. ut tamen omnes
subsistant pinnae, dicas haec mollius Haemo
quamquam et Carpophoro, facies tua conputat annos.

T.Vind. 291r.11–14 (sim. 292v.1–3)

sperabo te soror | uale soror anima | mea ita ualeam | karissima et haue